GERÇEĞİN SESİ

İngiltere'deki Türkiyeli işçilerin aylık politik gazetesi 15p Sayı:8 Mayıs 1984

1 MAYIS'TA LONDRA'DA COŞKULU VE YIĞINSALDIK!

I MAYIS'TA COŞKULU VE YIĞINSALDIK

I Mayıs'lar köşetaşları

YALÇIN GÜN

1800'lerin sonlarından buyana dünya işçi sınıfı, tüm emekçiler 1 Mayıs'ı birlik, savaşım ve dayanışma günü olarak, çeşitli eylemlerle kutluyor. Türkiye işçi sınıfının savaşım tarihinde 1 Mayıs'lar çeşitli dönemeçleri, 1 Mayıs'ların kutlanış biçimleri ve belgileri o dönemin karakterini canlandırır.

1921-1923 1 Mayıs'larını Türkiye işçi sınıfı kimi yerde mitinglerle, kimi yerde cephelerde, emperyalist işgal ordularına, işbirlikçi padişah hükümetine karşı, ulusal bağımsızlık ve demokratik bir cumhuriyet için savaşım günü olarak kutladı.

1924 ve 1925'te 1 Mayıs Ankara'da ve yurdun çeşitli köşelerinde açık, yığınsal gösterilerle kutlandı. Ancak egemenliği ele geçirmiş olan burjuvazi ulusal kurtuluşun sosyal kurtuluşla tamamlanması ve demokratik devrime dönüşmesi için uğraş veren işçi sınıfı hareketine karşı baskı ve terör yöntemlerine başvuruyor, tutuklamalarda bulunuyordu. Bu saldırılar 1 Mayıs'ın yasaklanması ve ardından onu emekçilerin bilincinden silmek ve dikkatleri başka yönlere çevirmek amacıyla 1 Mayıs gününün "Bahar ve Çiçek Bayramı" ilan edilmesiyle yeni bir boyut kazandı.

1925-1975 döneminde, 51 yıl boyunca, işçi sınıfı 1 Mayıs'ı İşçi Bayramı olarak, gizlilik koşullarında, ağır saldırılar altında kutladı. Evlerde, işyerlerinde yapılan küçük toplantılarda burjuvazinin halkın demokratik, sosyal dönüşümler istemine terörle yanıt vermesi, giderek ulusal kurtuluş yolundan sapması kınandı. 1 Mayıs'lar baskılara, tek parti despotluğuna, faşizme, NATO'lara ve Amerikan emperyalizmine bağlanmaya, ikili kölelik anlaşmalarına üslere, 6.Filo'ya, yabancı sermayenin artan nüfuzuna karşı, barış, tam ulusal bağımsızlık, demokratik özgürlükler, eksiksiz sendikal haklar, halktan yana ekonomik dönüşümler için savaşım günleri oldu.

Ve 1976 1 Mayıs'ına gelindi...Artık işçi sınıfı hareketi ve ilerici demokratik güçler yeni bir döneme girmişti. 12 Mart terör rejimi geride kalmış, 1960'ların deneyimlerinden çeşitli kesimler gereken dersleri çıkarmıştı. İşçi sınıfımızın politik örgütü TKP tarihsel bir atılım yapmış, ilerici sendikal örgütü DİSK de 5.Kongresi'nde ileri bir savaşım perspektifi açmıştı. İşte bu koşullarda, güçlenen işçi sınıfı hareketinin öncülüğünde anti-emperyalist, demokratik yığın hareketinin yükselmesiyle, 51 yıllık yasak zinciri kırılarak 1 Mayıs 1976 yılında açık, yığınsal olarak, yüzbinlerin katılı-

→ devamı 7.sayfada

1 Mayıs, 1 Mayıs/ İlk dileğimiz/ Yaşatacak seni tunç bileğimiz/ Kara kış günleri yansın kül olsun/ Kırmızı çiçekli bahar uyansın/ Birleşin/Gelin/ Yerden yükselin/ Birliksiz işçi, işçi değildir!..

Londra'da Türkiyeli işçiler, gençler, kadınlar, aydınlar, demokratlar yüreklerinde, bilinçlerinde ve ağızlarında işçi sınıfımızın bu tarihsel 1 Mayıs savaşım türküsü ile yürüdüler 1 Mayıs'ta... Bugün geçici olarak 1 Mayıs Alanı'nı, Dolmabahçe'yi, Beşiktaş'ı, Tarlabaşı'nı, Unkapanı'nı çiğneyen faşizme inat... Ve hapishanelerde, fabrikalarda, tarlalarda, okullarda gizli gizli 1 Mayıs'ı kutlamak zorunda kalan sınıf kardeşlerimizle omuz omuza... Ve Şili'de, Uruguay'da, Brezilya'da diktatörlere karşı ayağa kalkmış sınıf kardeşlerimizle; ABD'de, Federal Almanya'da, Fransa'da tekellere karşı direnen sınıf kardeşlerimizle; Lenin'in ülkesi Sovyetler Birliği'nde, Demokratik Almanya'da, Bulgaristan'da, Küba'da gelecek günleri bugüne getiren sınıf kardeşlerimizle el ele, kol kola...

1 Mayıs geleneğini Türkiyeli işçiler bu yıl Londra'da "Türkiye Halkı ile DAYANIŞMA" pankartı ardında yürüyerek sürdürdüler. 100'ü aşkın bir katılımla yürüyüş kolundaki en yığınsal korteji oluşturdular.

Yürüyüşün başladığı alanda platformdan konuşma yapanlar arasında DİSK'e bağlı BANK-SEN Genel Yönetim Kurulu üyesi Cahit Baylav da bulunuyordu. Konuşmasında DİSK Yürütme Kurulu üyesi Kemal Daysal'ın bir mesajını ileten Cahit Baylav Türkiye'deki işçi sınıfının ve halkın karşı karşıya bulunduğu durumu anlatarak, uluslararası dayanışmanın daha da arttırılması çağrısında bulundu.

İşçiler yürüyüş boyunca "Enternasyonal", "1 Mayıs", "Türkiye İşçi Sınıfına Selam", "Geliyoruz Zincirleri Kıra Kıra" gibi işçi marşlarını söylediler. "Faşizm Yıkılsın, Zindanlar Boşalsın", "İş, Ekmek, Özgürlük", "Yaşasın Güç ve Eylem Birliği", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Yaşasın İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği", "Barış, Dostluk, Dayanışma" en sık atılan belgiler arasındaydı.

Disiplini, düzenliliği, coşkusu ve renkliliği ile göz dolduran kortejde İngilizce ve Türkçe yazılı şu pankartlar dikkatleri çekiyordu: "Türkiye İşçi Sınıfına Selam", "Yaşasın Barış ve Demokrasi Güçlerinin Birliği", "Türkiye'de Amerikan Füzelerine Hayır", " Tüm Politik Tutuklulara Özgürlük", "İşkence ve İdamlara Son", "IMF Dayatması Ekonomik Politikaya Hayır", "DİSK'e Özgürlük; Sendikal Haklar Eksiksiz Sağlansın", "Barış Hareketi Yöneticilerine Özgürlük", "Cruise Füzelerine, Nükleer Savaşa Hayır", "Kıbrıs'ı Bölme Girişimlerine Hayır; Bağımsız, Birleşik Kıbrıs", "Kürt Halkı Üzerindeki Ulusal Baskıya Son", "Göçmen İşçilere Oturma ve Çalışma Hakkı", "Londra Belediyesini Savunalım", "İngiliz Madencilerine Türkiyeli İşçilerden Dayanışma Selamları"...

Londra'nın doğusundaki, Lenin'in İskra'yı çıkardığı ve şu anda "Karl Marks Kütüphanesi" olan binanın önünden başlayan yürüyüş, 3-4 km. batıdaki Londra Belediyesi yanında, "Jubilee Gardens" parkında son buldu. Burada İşçi Partisi 2.lideri Roy Hattersley, CND Başkanı Joan Raddock, Londra Belediye Başkanı Ken Levingston, Avrupa Parlamentosu üyesi Alf Lomas, Madenciler Sendikası yöneticilerinden George Bolton ve diğerleri birer konuşma yaptılar. Joan Raddock ve Alf Lomas konuşmalarında Türkiye'deki anti-demokratik ve barış düşmanı uygulamaları vurgulayarak, cuntayı kınadılar.

1 Mayıs akşamı ise, Londra Sendikalar Bölge Temsilciliklerinin desteklediği bir kutlama toplantısı yapıldı. Türkiyeli işçilerin büyük bir grup halinde katıldığı gecede Londra Kooperatifler Birliği Politik Sekreteri Jim Layzell, Alf Lomas, bir Madenciler temsilcisi, ve Şili ve Portekiz sendikal konfederasyonlarının Londra temsilcilerinin yanısıra, BANK-SEN GYK üyesi Cahit Baylav konuşma yaptılar.

İranlı ve Iraklı müzik topluluklarının renk kattığı gecede grevdeki Madencilerle dayanışma için bağış toplandı. Gece uluslararası dayanışma sloganları ve hep bir ağızdan, çeşitli dillerde söylenen Enternasyonal'le son buldu.

1 Mayıs kutlamalarını tamamlarken Türkiyeli işçiler, ilericiler "HAYDİ 1 MAYIS 85'E !" diyorlardı.

İngiltere'de sınıf savaşının odağında:

MADENCİLER KARARLILIKLA DİRENİYOR!

Bugünlerde İngiltere'de binlerce polis kömür havzalarına taşınıyor. Şehirlerarası yollarda polis arabaları durdurarak, kimlik yoklaması yaparak, grevci madencilerin hareketini önlemeye çalışıyor. Demiryolcular kömür taşımayı reddedince işverenler kamyona yöneliyorlar. Kömür yüklü, polisten "ne olursa olsun durmadan yürüyeceksiniz" talimatlı kamyonlar yüzlerce grevcinin ortasına sürülüyor; grevciler kılpayı kazadan kurtuluyor. Ama ertesi gün kamyon şoförlerinin sendikası da madencilere arka çıkınca, işverenin bir tutunacak dalı daha kesiliyor, kamyoncular çeşitli yollardan sendikalarının disiplinini çiğnemeye teşvik ediliyor.

Bunlar şimdi iki ayını dolduran madenciler grevinde yaşanıyor. Bugün İngiltere'deki sınıf savaşımının odağında madenciler grevi var. Madencilerin yenilgisi, kazanılmış sendikal hakları budayarak, sendikal hareketi güçsüzleştirmeyi, uysallaştırmayı güdemine almış olan hükümeti cesaretlendirecek, gerçek bir yıkımın yolunu açacak. Öte yandan zafer, hakların ancak direnerek korunabileceğini bir kez daha kanıtlayacak.

Hiç kuşkusuz, grevci madenciler, NUM yöneticileri de bunun farkında. Bu nedenle ölümüne direniyorlar, direnecekler.

GREVİN KISA ÖYKÜSÜ

Kömür işletmesi yönetimi, hükümetten aldığı talimatla 20 000 madencinin işsiz kalmasına yol açacak olan bir programı uygulamaya koyunca NUM (Madenciler Sendikası) üyelerini ülke çapında greve çağırdı.

Üyelerin büyük çoğunluğu sendikanın çağırısına uydular. Ancak Nottinghamshire havzası madencilerinin çalışmayı sürdürmesi kömür işvereni ve hükümeti umutlandırdı. Bu durumu sendika tabanında büyük bir çöküntüye dönüştürmek, grevi böylece kırmak için egemen güçler tüm araçlarıyla harekete geçtiler. İşçilerin gazetesi "Morning Star"ın dışında tüm basın, radyo, televizyon "Genel Grev oylaması" diye tutturdular. Amaç, demokrasiye uygun gibi görünen böyle bir istemle bilinçsiz işçileri şaşırtmak, bölünmeyi büyütmek, yoğun propaganda ortamında greve evet için gerekli %55'in çıkmasını önlemek, böylece yalnızca grevden değil, NUM sendikasından da kurtulmak idi.

Ne var ki, işçi sınıfı yaratıcılığı bu tehlikeli tuzağa düşmemesini sağladı. NUM Yönetim Kurulu tüm burjuva çevrelerin genel grev oylaması kararını dört gözle beklediği bir toplantıda, sendika genel kurulunu yalnız grevi görüşmek üzere olağanüstü toplantıya çağırdı. İşçiler, böylece, Atina demokrasisi taktikleriyle tuzağa düşmeyeceklerini gösterdiler, kendi sınıflarının demokrasisine yöneldiler.

Genel Kurul ezici çoğunlukla grevi onayladı ve tüzükte değişiklik yaparak, grev oylamasında salt çoğunluğun grev kararı için yeterli olmasını kararlaştırdı.

Bundan sonra olay daha da büyüdü. İşverenin kömür dışalımına yönelmesi karşısında kara, deniz ve demiryolu işçilerinin sendikaları, üyelerinin kömür taşımamasını istedi. Öte yandan sendikalar arasında grevci madencilere yardım kampanyaları başladı. Avustralya gemicileri, İn-

→ devamı 7.sayfada

HÜKÜMET LONDRA BELEDİYESİNİ KALDIRIYOR

Nisan ortasında parlamentoda yapılan oylamada, Muhafazakar Parti'nin kendi sıralarından bir grubun dahi karşı çıkmasına rağmen, Thatcher hükümeti başta GLC olmak üzere Metropol şehirlerdeki belediye birliklerinin 1985'te kaldırılması yönünde bir yasayı geçirmeyi başardı.

İngiltere'de büyük kentlerdeki belediye birlikleri, semt belediyelerinin çalışmalarını koordine ediyor, kent çapında ele alınması gereken hizmetleri yürütüyor. Bunlar 1930'larda Muhafazakarların girişimleriyle, İşçi Partisi yönetimine geçen semt belediyelerinin etkinliğini azaltmak amacıyla kurulmuştu. Daha sonra İşçi Partisi belediye birliklerinde de geçti.

Thatcher hükümetinin belediye birliklerine karşı saldırısı, sadece İşçi Partisi'nin belediyelerdeki etkinliğine değil, genel olarak demokratik hak ve özgürlüklere karşı bir saldırı olarak değerlendiriliyor. Merkezi hükümetin yetkilerini daha da arttırmak, rejimi gitgide otoriterleştirmek planlarının bir parçası olarak görülüyor.

yerel seçimlerin gösterdiği...

3 Mayıs Perşembe günü yapılan İngiltere' nin büyük bölümündeki belediye meclisi seçimlerinin ve üç parlamento ara seçiminin sonuçları, Başbakanlık koltuğuna oturmasının 5. yıldönümünde, İngiltere halkından Muhafazakar Thatcher'a gönderilen siyah bir çelenk izlenimini yarattı...

Parlamentoda boşalan üç yer için yapılan ara seçimlerde partiler sandalyelerini korumakla birlikte Muhafazakar oylarda önemli azalma görüldü. Belediye meclisi seçimleri ise çok sayıda sandalye kaybeden Muhafazakar Parti için tam anlamıyla eziciydi. İşçi Partisi Birmingham, Southampton, Edinburgh dahil altı kentte belediye meclislerinin kontrolünü ele geçirdi. El değiştirmemesine rağmen Liverpool ve Manchester belediye meclisi seçimleri de önemli sonuçlar doğurdu.

Liverpool Belediyesinin sol-kanat İşçi Partisi yönetimi, ne belediye vergilerini (rates) arttırmayı ne de belediye harcamalarında, hizmetlerde kısıntı yapmayı reddeden bir bütçeyi hükümetin "yasa-dışı" nitelemesine rağmen sunmuştu. Şimdi aynı yönetim Belediye Meclisindeki çoğunluğunu 7 sandalye daha arttırdı. Manchester'de İşçi Partisi meclis içindeki çoğunluğunu daha da arttırırken aynı zamanda kendi grubu içindeki denge sol-kanattan yana değişti. Bu, Liverpool'dan sonra Manchester'in de hükümetle yasa-dışı bütçe üzerine bir kapışmaya girmesi olasılığını doğuruyor.

Özetle, kısmi yerel seçimler İngiltere'de hükümetin yalnızca yerel yönetimlere karşı saldırılarına değil, izlediği ekonomik, iç, dış, tüm politikalara karşı da halkın artan tepkisini yansıttı.

Bir okurumuzun

1 MAYIS İZLENİMLERİ

İşte Türkiyemizden kilometrelerce uzakta, Londra'da sabah oluyor. Bugün 1 Mayıs.Pencereyi açıyorum. Güneş bir başka selamlıyor sanki dünyayı.Saat 8. Hemen radyodan kısa dalgayı karıştırıyorum. Son 1 Mayıs bildirilerini dinleyip, toplanma yerine yetişmek için yola koyuluyorum.

Bugün 1 Mayıs. Fakat tatil değil. İşgünü olmasına rağmen arkadaşların çoğunluğu tamam. Oradan otobüsle, taksilerle başlama yerine gidiyoruz. 15 dakikalık yol marşlarla, türkülerle 1 dakika gibi geçiyor. Otobüsten inip, sıra oluyoruz. Yürüyüş başlıyor.

Kortejimizin sağ ve sol yanlarında kırmızı kolluklu güvenlikçiler var. En önde dev "Türkiye Halkıyla Dayanışma" pankartı. Arkasında DİSK'li sendikacılar. Daha arkada "Türkiye İşçi Sınıfına Selam!" pankartı. Selam O'nun sendikal örgütüne, politik öncüsüne! Selam savaşana!

Sonra çocuklarıyla, çocuk arabalarıyla ve kırmızı eşarplarıyla kadınlar. Çocukların ellerinde üzerinde 1 Mayıs yazılı kırmızı-sarı balonlar.

Ve işçiler, öğrenciler, aydınlar... pankartlar, pankartlar, pankartlar...

İlk sloganımızı megafonlu görevli arkadaşlar atıyor: "1 Mayıs, 1 Mayıs ilk dileğimiz, yaşatacak seni tunç bileğimiz!" Ardından kortejimiz haykırıyor. Bakıyorum herkeste aynı inanç, aynı coşku.

Sağ tarafta artık kendilerine 'Türkiyeli ve Kıbrıslı Türklerin' örgütü diyen yarısına yakını Kıbrıslı ve İngiliz olan 60-70 kişilik "İşçinin Sesi" adlı grupçuk var. Önlerinden geçerken hepimizden aynı slogan yükseliyor: "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!"

Yüzlerinden belli oluyor şaşkınlıkları. Hemen hemen onların iki katıyız. Bukadar kısa sürede bizim böylesine çoğalmamızdan hayrete düşüyorlar. Yıllarca burada kümelenmişler. Fakat yalanlarla, iki yüzlü çarpık ideolojileriyle vardıkları nokta bu işte. Eriyorlar. İyi niyetli insanları birer birer kaybettiklerini bu meydan iyice gösteriyor.

Cahit Baylav ve birkaç konuşmacıdan sonra miting alanına varmak için yeniden yürüyoruz. Megafonla kortejimize sorumlu arkadaş konuşmalar yapıyor. "5 politik sol partinin eylem birliği kararı alması yığınları sarıyor..." Bağırıyoruz: "Yaşasın Güç ve Eylem Birliği!" Önümüzdeki 15 Kişilik Kürt grubu da bize aynı sloganla yanıt veriyor. Ardından "Faşizme karşı omuz omuza!" diyoruz. Ne çok seviniyorum...

Bugün işgünü. Geçtiğimiz caddeler, sokaklar tıklım tıklım insan dolu. "Barış-Dostluk-Dayanışma"nın İngilizcesini, Yunancasını atıyoruz. İnsanlar bize sevgiyle bakıyor. "Zafer grevdeki kömür işçilerinin olacak!", "Roketlere Hayır!", "DİSK'e Özgürlük!" diye İngilizce bağırıyoruz hep birlikte. Sloganlarımız evlere, dükkanlara yayılıyor. Bir yandan görevli arkadaş İngilizce basılan DAYANIŞMA gazetesini satıyor.

Kortejimize bakıyorum. İnsanlar...inançlı, bilinçli, coşkulu... bizim insanlarımız. İşte İstanbul'dayız. Hava güneşli. İşçiden esiyor yel. 500 bin emekçiyle yürüyoruz. Birazdan Taksime ulaşacağız. DİSK, KÖY-KOOP, Tabibler Odası, Barolar Birliği, TMMOB, TÖB-DER, TRT-DER, Barış Derneği, Tüm demokratik örgüt yöneticileri, ilerici milletvekilleri hep orada. Barış güvercinleri uçacak, davullar çalacak, halaylar çekeceğiz. Kitleler İşçi Sınıfı Partisine özgürlük isteyecek... Akıyoruz 500 bin emekçiyle 1 Mayıs Alanı'na.

Birden atılan sloganla yeniden Londra'ya dönüyorum: "Faşizm Yıkılsın, Zindanlar Boşalsın!" Ülkemiz şu anda Faşizmin aşağılık-kanlı karanlığını yaşıyor. Meydanlarımız Faşizmin Amerikan malı çizmeleri altında eziliyor. Fakat biliyorum. Örgütlü-birleşik halk güçleri aydınlık yarınları kurmak için yine alanları dolduracak. Demokratik haklar söke söke alınacak.

Kortejimiz ilerliyor. Morning Star gazetesi çalışanları pencerelerinden bize el sallıyor. "Barış-Dostluk-Dayanışma"nın İngilizcesini bir kez daha atıyoruz. Alkışlarla karşılık veriyorlar.

Devrimci marşlarımızı yol boyu coşkuyla söylüyoruz. Disiplinimizle, kararlılığımızla dostlara güven veriyoruz. "Londra kalemizdir" diyen "sol" gevezelere korku salıyoruz. Onlara nasıl azınlığa düştüklerini gösteriyoruz.

Miting alanına geldik. Pankartlarımız ışıl ışıl yanıyor.

"İşçinin Sesi" grupçuğu elebaşlarının yüzleri asık, moralleri bozuk. Sabah akşam sosyalist ülkelere çatan, dünya komünist hareketini sağa kaymakla suçlayanlar "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi" diyor. Kim kalıyor geriye? Tutucu-gerici-faşist hükümetler dışında. Sloganları havada kalıyor. Üstüne üstlük teypten bir de Enternasyonal marşını çalıyorlar. Yok, hayır. Artık bunlar kendi dar çevrelerini bile koruyamayacaklar. Bu belli.

Konuşmacılar söylevlerini bitiriyorlar. Ve miting sona eriyor.

Dağılmadan önce hep birlikte son sloganımızı atıyoruz: Haydi 1 Mayıs 85'e!

Gelecek yıl daha yığınsal katılacağımızın bilinciyle.

Londra 1 Mayıs 1984
Ali Kalan

GERÇEĞİN SESİ
İngiltere'deki Türkiyeli işçilerin aylık politik gazetesi
ÖZEL EK

"İŞÇİNİN SESİ"NİN KARA LİSTESİ -1

Londra'dan türeyip, gücü büyük ölçüde Londra ile sınırlı kalan ve burada da eriyip gitmeye yüz tutan Yürükoğlu grupçuğunun gazetemiz Gerçeğin Sesi'ne yönelik saldırıları son zamanlarda değişik biçimlerde artmaya başladı.

"İşçinin Sesi" adı altında çıkardıkları gazetenin 2 Nisan 1984 tarihli sayısında bu baylar Gerçeğin Sesi'ne karşı savaşıma eskiye oranla biraz daha "ciddiyet" içinde yanaşmışlar. Ve "Kara Liste" başlıklı bir derleme basmışlar.

"Kara Liste" de kendilerine yönelik "jurnalcilik, polise dayanak olmak, Tercüman'la birlik olmak, provokatörlük vb." suçlamaları alıntılarla sıralamışlar. Bunları da *"Menşevik 'Siyaset'in bayağılıklarının bol örnekleri"* (agy, s.10) diye sunuyorlar(!)...İyi ama, sıralananlar kendi bayağılıkları!..

Hitler, "Guevernica" adlı-İspanya iç savaşında halkın faşist saldırı altında durumunu anlatan-tablosunu seyrettikten sonra, ünlü ressam Picasso'ya sormuş: "Bunu siz mi yaptınız?" Picasso da yanıtını verivermiş: "Hayır, siz yaptınız!"...

Biz, "İşçinin Sesi" adlı gazetenin sayfalarında yürütmekte olduğu, insana "yavuz hırsız ev sahibini bastırırmış" sözünü anımsatan kampanya karşısında, onların YAPTIKLARININ bir derlemesini belgelendirerek yayınlamaya gerek duyduk. Bu ibret belgelerinin, sözkonusu grupçuğun "sol" lafazanlıklarından ve demagojilerinden hala etkilenebilen kişiler varsa, onlara aydınlatıcı olacağı inancındayız...

GERÇEĞİN SESİ

"Örgüt çıkarları için yapılacak her şey doğrudur; Çatışma ve olaylarda karşımızdakilerin isimlerini polise bildirmeliyiz; polisle başlarının belaya girmesini sağlamalıyız."

İngiltere'deki bu uygulama artık en üst organda örgüt kararı haline getirilmek isteniyordu. Oylama yapıldı; 3 kabul, 3 red oyu çıktı. Böylesi durumlarda oyu iki oy değerinde sayılan Sekreterin oyu kabul yönünde olduğundan uygulamanın biçimine geçildi. İhbarların hiç olmazsa açıktan açığa değil, bildiri haline getirilip polise postalanması, ortaya çıkınca da "ne yapalım bildiri polisin eline geçmiş" şeklinde savunmaya gerekçe hazırlanması zorla da olsa kabul ettirildi.

Bugün bu altı kişinin altısı da hayatta. Bir de polisle ilişkilerden sorumlu çok üst düzey bir yönetici var, bu yöneticinin adını sağır sultan bile duydu.

Şimdi İngiltere'de polis merkezlerinde, Tercüman, Hürriyet gibi gazetelerin bürolarında, Elçilikte rahatça bulunabilecek bu tür yayın ve bildirilerden (elimize geçebilenlerinden) bazı bölümler sunuyoruz:

1

The Turkish individuals promoting the SCTURDT are in fact supporters of the other wing of the Communist Party of Turkey grouped around the newspaper Atılım (which means Leap). This by no means prevents the CDDRT from accepting

SCTURDT'u piyasaya süren Türkiyeli kişiler aslında, Atılım adlı gazete etrafında toplanan Türkiye Komünist Partisi'nin öteki kanadının taraftarlarıdır.
(4 Temmuz tarihli, Genel Sekreter imzalı CDDRT mektubu'ndan)

Türkiye'de cunta, sendikacılara, demokratik yığın örgütleri yöneticilerine böyle bir ifadeyi imzalatmak, kabul ettirmek icin elden geleni yapıyor. Bu bildirinin yaygın dağıtılmasının iki nedeni vardı. Birincisi; İngiltere'deki en büyük sendikaların genel sekreterleri, genel sekreter vekilleri ve uluslararası daire başkanlarının Türkiyeli sendikacılarla birlikte yer aldığı sendikal dayanışma komitesinin tabanını daraltmak, ikincisi de İngiltere'deki tutucu hükümet döneminde Türkiyeli sendikacıların ve Türkiye'deki yakınlarının durumunu güçleştirmekti.

Belki bu yazı gözden kaçabilirdi. Ardından çıkan "Turkey Newsletter" bültenindeki bir yazıda bu iddia iki kez daha yayınlanıyordu.

2

"The Turkish individuals promoting the SCTURDT are in fact supporters of the other wing of the Communist Party of Turkey grouped around the newspaper Atılım (which means Leap)

"Turkey Newsletter"in Ağustos '83 sayısında CDDRT Genel Sekreteri imzasıyla çıkan, "Bölünmeye Hayır" başlıklı yazıdan...

However, the article makes no mention of the fact that the Turkish individuals involved in establishing the two month old Solidarity Committee for Trade Union Rights and Democracy in Turkey (SCTURDT) are supporters of the other wing of the Communist Party of Turkey ranged around the newspaper Atılım (which means Leap) and headed by the Partizan group.

3

However, other essential facts must be brought to your attention. The SCTURDT was formed in May 1983 by several Turkish individuals who had come to London from outside Turkey in the months previous.

Bununla beraber, diğer önemli gerçeklerin dikkatinize sunulması zorunludur. SCTURDT, Mayıs 1983'te Londra'ya geçtiğimiz aylarda Türkiye dışından gelen bazı Türkiyeli kişiler tarafından kuruldu.
(4 Temmuz tarihli, Genel Sekreter imzalı CDDRT mektubu'ndan)

Türkiyeli sendikacıların Londra'ya "Türkiye dışından" geldiği yolundaki bu garip iddia ile güdülen amaç oldukça karanlıktır. Hedeflerden birisi, sendikacıların buraya aslında iltica amacıyla gelmediklerini ima etmek ve onlara bu alanda güçlük yaratmaktır.

İkincisi ise, kafalarda Türkiyeli sendikacıların sanki başka bir ülkeden (açıkça sosyalist ülkeleri ima ediyorlar) gelmişler gibi bir izlenim yaratarak en iğrenç çıkarcılıktan, acemi, iftiracı muhbirlikten medet ummaktır.

4

"Secondly, it is provocatively speculated in this article that the DİSK still exists organisationally and a small group of its ex-officials and ex-employees like Mr. Baylav are "still directing the activity of their rank and file from outside...", for example from London, Prague etc.

"Turkey Newsletter"in Mart '84 sayısında "Ali Yılmaz, Maden-İş DİSK" imzasıyla çıkan, "Dayanışma adı altında sendika düşmanlığı ve fraksiyonculuk"başlıklı yazıdan...

İkinci olarak, provokatifçe abartılarak yazılmış bu yazıda DİSK'in hala örgüt alarak yaşadığı ve onun küçük bir grup oluşturan Bay Baylav gibi eski görevlileri ve yöneticilerinin " hala dışardan üyelerinin çalışmalarına yönverdikleri" söyleniyor, mesela Londra, Prag vs.

Yazının bütününe bakan herkes bu "Prag" sözünün oraya ne kadar zorlamayla monte edildiğini görebilir. Muhbirliğin,Türkiye sendikal hareketiyle UHSK ve ASK'a üye sendikaların dayanışmasına darbe vurma çabasının yanısıra, yazıyı yazanın -değişik isim kullanmasına rağmen- Prag denince aşağılık duygusuna kapılan bir kişi olduğu da açıkça görülmektedir.

İngiltere İşçi Partisi Kongresi nedeniyle Brighton'da Bölge Sendikalar Birliği ve sendikal dayanışma komitesinin ortak düzenlediği toplantı salonu "İşçinin Sesi"nin en militan ve yönetici kadrolarınca işgal edilmişti. (Bu konuda gazetemiz Gerçeğin Sesi'nin 2.sayısına Özel Ek'te geniş bir yazı çıkmıştı). Ayrıca toplantıya gelen sendikacılar, İşçi Partisi yetkilileri, Bölge Sendikalar Konseyi konu hakkında raporlar yayınlamış ve olay 'İşçinin Sesi"nin İngiliz ilerici kamuoyundan soyutlanmasına neden olmuştu. "İşçinin Sesi" güdümündeki "dayanışma komitesi"nin Başkanı İşçi Partisi saylavı Ernie Roberts bu olayı "önceden İşçi Partisi tarafından ilan edilmiş, kimlerce düzenlendiği benim ve o toplantıyı işgal edenlerin de açıkça bildiği böyle bir toplantı engellenmiştir" diyerek, komite başkanlığından ve çalışmalardan çekilmişti.

"İşçinin Sesi" olayı yavuz hırsız misali fırsatçı, muhbirci bir biçimde çarpıtmaya çalıştı. Utanmazca bir bildiri yayınladı; sözde "3 Türkiyeli demokrat" "saldırıya" uğramıştı(!). Saldırıya uğrayanların isimleri derin konspirasyon nedeniyle açıklanmıyor, sadece polisle ilişkiler sorumlusu (yine sağır sultanın bile duyduğu kişi) değişik isimle öne sürülüyordu. Ancak, "saldırgan sendikacılar" (bunlara iltica vermemek lazım!) derin gizlilik nedenleriyle isimleriyle ihbar edilmeliydi. Bu bildiri İngilizce de basıldı ve en stratejik (!) yerlere postalandı:

5

düzenleciler, Tam üç kişi aşağıya inmişken, saat 18:05'de başlarında Cahit Baylav, Nafiz Fortancı, Abdullah Yılmaz, Saadettin Yumuşak ve Enis Ucer'in bulunduğu, büyük bir kısmı İngiltere dışından gelmiş 15 kişilik bir grup, salonu kendilerinin tuttukları iddiasıyla oraya yığıldılar. Toplantı yerini önceden kiralayanlar kendilerine durumu anlatşlarsa da dinlemiyerek tartışmaya başladılar. Tartışma ilerleyerek, bu gelen grubun saldırıcı niteliğini aldı.

"İTİB YK" imzalı, 4.10.1983 tarihli bildiriden...

Gerçeğin Sesi çıkar çıkmaz büyük ilgi gördü ve Londra'da çok sayıda bayide satılmaya başladı.

Bundan telaşa kapılan malum kişiler bayileri dolaşmaya başladılar; Gerçeğin Sesi'nin "yasa- dışı" bir yayın olduğunu, satmamalarını söylediler, tutmayınca başlarına bela geleceğini söyleyerek açıkça tehdit ettiler. Manor House metro istasyonu yanındaki gazete bayii 2 kişinin kendisini sık sık rahatsız ettiğini söyleyerek Gerçeğin Sesi'ni satamayacağını söyledi.

Stoke Newington'daki bir bayi de kendisini tehdit edenleri tarif ederek (Brighton'da "saldırıya uğrayan demokratlar"dan), görse tanıyacağını ancak başına bir bela gelmesinden çekindiğini söyleyerek satıştan vazgeçti... "Örgüt çıkarı" doğrultusundaki bu sözlü "devrimci eylem" yeterli olmamıştı. Ve "illegal" yayın iddiası Turkey Newsletter'de yazılı hale getirildi.

6

" One other reason that caused me to write this letter is the emergence of a new illegal publication in London called "*Gerçeğin Sesi*" and another one by the same "SCTURDT" called "*Dayanışma*". According to what is written in the publication of SCTURDT, it is financed and printed by a British trade union, namely AUEW-TASS, and also according to some rumours they are mailed by T&GWU. And this very same group has recently made use of NALGO premises for an anti-trade union meeting under the guise of solidarity with DİSK.

As far as I am concerned the International Trade Union movement, including the British Trade Union and Labour movement is faced with a very ingeniously designed trap.

Bu mektubu yazmama yol açan diğer bir neden de Londra'da "Gerçeğin Sesi" adlı yeni bir yasa dışı yayının ve aynı "SCTURDT" tarafından "Dayanışma" adında bir başkasının ortaya çıkmasıdır. SCTURD'ın yayınında yazıldığına göre,o bir İngiliz Sendikası yani AUEW - TASS tarafından finanse edilmekte ve basılmakta, ve yine bazı söylentilere göre T&GWU tarafından postalanmaktadır. Ve yine bu aynı grup geçenlerde DİSK'le dayanışma adı altında anti-sendikal bir toplantı için NALGO'nun binasından yararlanmıştır.

Bence, İngiliz Sendikal ve İşçi hareketi dahil, Uluslararası Sendikal hareket ustaca hazırlanmış bir tuzakla karşı karşıyadır.

("Turkey Newsletter"in Mart '84 sayısındaki yazıdan...)

Böylece DİSK'le dayanışma toplantısına saldırıyı tertipleyen provokatör, İngilizce yayınlanan dayanışma gazetesine İngiltere'deki sendikaların kardeşçe desteğini engellemeyi ve Gerçeğin Sesi'nin "yasa-dışı" olduğunu "belgelemeyi" hedeflemiştir.

"Türkiye Komünist Partisi yandaşı olmak", "Londra'ya Türkiye dışından taşınma","Prag'dan yönetilme", "Partizankliği","Atılım kanadı", "3 demokrat'a saldırma", "yasa-dışı yayın çıkarma", vs., vs...

Eh, provokatörlük, jurnalcilik dosyası epey kabardı. Kaldıki bunlar yalnızca son birkaç ayda yapılanlar...

Terörizmin tetiğinde Reagan'ın parmağı var

ŞEVKİ BOZDAĞ

İşkencehanelerde görevler çeşitlidir.Kimi kaba dayak çeker, kimi süper tekniğin aletlerini uygular... Kimi sorgunun şeytanca fırıldağını döndürür, kimi de, özellikle molalarda, nasihatle kafeslemenin biçimlerini dener. "Vah, vah" diyerek. "Bu namussuz alçaklar seni mahvetmişler.. göz göre göre ölüyorsun, yazıktır. Sana yardım edeyim kardeşim.. Tanıdıklarım var, konuşurum.. Şimdi sen üç-beş birşey söyle de... kurtul!. Kurtulmalısın kardeşim..." Filan... Hatta su bile verir, yemek bile ısmarlar.. Çözülürsen mesele yok -Tuzak çalışmıştır. Yok, çözülmez de inancın çelik yayı gibi direnirsen, bu sefer onlar mahvolur.. Film yeniden başlatılsa da...

Son günlerde Ronald Reagan işte "görevlilerin" bu sonuncusunu andırıyor biraz. Nükleer üstünlük kurmak ve dünyayı susta durdurmak için füzelerin binbir çeşidini ürettikten ve getirip Batı Avrupa'ya yerleştirdikten sonra, yani, dünyayı bir barut fıçısına çevirdikten sonra, kalkmış "nasihate" yöneliyor.. Gel kardeşim barışalım.. barış güzel şey!.." Sanki tehlikeyi önlemede bir pratik yararı varmış gibi, Sovyetler Birliği'ne neredeyse hergün "görüşelim, barışalım" çağrısı yapıyor. Çünkü işin kurnazlığındadır. Bir yandan barışı tehdit eden gerçekliği, yani füzeli Batı Avrupa'yı kabul ettirecek, öte yandan da kamuoyunu uyutup "Barışçı Başkan" pozuyla seçimi yeniden kazanacak!..

Üstelik Reagan "mola" da vermiyor. İki temel alanda provokasyonlarını nefes almadan sürdürüyor. Bunların biri uzayın silahlandırılması, ötekisi de uluslararası terörizmin hareketlendirilmesi...

Milliyet'in 18 Nisan tarihli haberine şöyle bir göz atalım.Diyor ki: "*ABD Başkanı Ronald Reagan, ülke dışındaki terör örgütlerine karşı, bunların eylemlerini önlemek üzere darbe indirilmesi ve eylemlere karşı MİSİLLEME yapılmasını da içeren yeni bir dizi politikayı onayladı. Bu, Amerika'nın Demokratik Parti'nin iktidarda olduğu dönemde izlediği, CIA ve diğer istihbarat örgütlerinin bu tür faaliyetlerini yasaklama tutumundan sonra KÖKLÜ bir değişikliği ifade etmektedir.*"

Hadi bakalım, karşına çıkan herkesi öldür ve gördüğün herşeyi havaya uçur, ateşe ver. Her ne yolla olursa olsun Nikaragua'yı demokrasiye kazandırmalıyız.

Haberin sonunda tablo şöyle tamamlanıyor: "*Reagan'ın önerisine göre, CIA, FBI ve Savunma Bakanlığı'nın bu tür faaliyetleri, Genel Kurmay Başkanlığı'nın başkanlığında oluşturulacak yeni "ORTAK ÖZEL OPERASYON DAİRESİ" tarafından koordine edilecek...*"

NEYE TERÖR, KİME TERÖRİST DİYORLAR?

Terörizm malum... Politik amaçlar için kişilere karşı şiddet uygulama ve fiziksel olarak yoketme düşüncesi ve pratiğidir. Bu, en yaygın biçimde gerici, faşist rejimlerde devlet terörü olarak uygulanır(Bugün ülkemizde olduğu gibi). Kimi yerlerde küçük burjuva unsurların gerici egemen sınıfların işlerine gelen, çok kere silahlı maceralarına da rastlanmıştır. Fakat işçi sınıfı bilimiyle, pratiğiyle bu tür teröre, terörizme ta başından beri direnegelmektedir.

Ancak Reagan'ların "terör" dedikleri bu değil. Tabii ki, dolayısıyla, "terörist"i de değişik olacaktır. Onlara göre, sömürü-soygun saltanatlarını çatırdatan her eylem "terör", her eylemci de "terörist"tir. Örneğin, DİSK, Barış Derneği "terörist"tir.. Demokratik örgütler, partiler "terörist" tir. Kürt demokratları "terörist" tir. Ve de Sovyetler Birliği'nden Küba'ya, Bulgaristan'dan Vietnam'a, sosyalist ülkeler terör kundakçısı, destekçisidir.

Ama ABD'nin paralı askerlerinin Nikaragua'da, Afganistan'da, Angola'da ve daha nice özgürlüğüne yeni kavuşmuş ülkelerde gerçekleştirdikleri liman mayınlama, köy basma, okul yakma, adam kaçırma, öldürme, bombalama eylemleri hiç mi hiç "terörizm" değildir. Onlara göre!.. (Çünkü onlar ABD'nin örnek olduğu, grevci işçileri kelepçeleyen, sendikal hakları kısıtlayan, milyonları işsizliğe,

→ devamı 7.sayfada

LİBYA ELÇİLİĞİ PROVOKASYONU

Geçen haftaların gazeteleri dolduran, radyo ve televizyonları saran haberlerinden biri Libya Elçiliği'ndeki olaydı.Tekelci basın ve yayın organları olayı şöyle anlatıyorlardı: Bir grup Kaddafi karşıtı Libyalı Londra'daki Libya Elçiliği'nin önüne "masum" bir gösteri yapmak üzere gitmiş, fakat Elçilik penceresinden açılan ateş sonucu bir İngiliz kadın polis can vermiş, 12 gösterici de ağır yaralanmıştı...

Bu "beklenmedik" gelişmenin ardından, ve tabii ki "haklı olarak", İngiliz polisi Libya Elçiliği'ni "sırf katili yakalamak üzere" çevirmiş, fakat katili asla teslim etmeyen Kaddafi Tripoli'deki İngiliz Elçiliği'ni kıskıvrak kuşatmıştı. Hatta "Elçiliğimin kılına dokunursanız, Elçiliğinizi yakarım" diye de tehditler savurmuştu...

Ancak İngiliz hükümeti "uygar bir devlet olarak", Libya'ya karşılık vermek şöyle dursun, böyle bir "terörist" devletle diplomatik ilişkileri sürdürmemek için, hatta iktidar partisi milletvekillerinin "katili nasıl serbest bırakıyorsun" itirazına bile göğüs gererek, 7 gün içinde Libya Elçiliği'nin bütünüyle İngiltere'yi terketmesini karara bağlamış ve kendi Elçilik personelini Libya'dan geri çekmeye koyulmuştu.

İşte gürültülü yaygara ile ilan edilen buydu.

AMAÇLANAN NEDİR?

ABD yeni bir kampanyayı tezgaha koymuştu. Dışişleri Bakanı Shultz'un "Lübnan'dan çekilmekle Araplar üzerindeki nüfuzumuzu kaybettik" demecinden sonra, bu kampanya Arap kurtuluş savaşlarını, ilerici ülkelerini ve destekçilerini "terörist" ilan ederek yalıtlamayı, baskı altına almayı ve gerici Arap rejimlerini daha sağlam avucu içinde tutmayı amaçlıyordu. Bu nedenle zaten bir süredir anti-emperyalist konumlarından ötürü ateş altında olan Libya'yı küçültücü ve yalnızlaştırıcı bir provokasyon dört gözle bekleniyordu. Ve nihayet bu provokasyon gerçekleşti. Libyalı oldukları iddia edilen bir grup Elçiliğe giderek Kaddafi aleyhtarı bir gösteride bulundu. Ve Libya Elçiliği'nden açıldığı yolunda şimdiye dek hiç bir somut kanıt gösterilemeyen bir ateş sonucunda bir polis vuruldu. Kaddafi sorunun görüşmeler yoluyla çözülmesini istediyse de İngiltere hükümeti Libya ile diplomatik ilişkilerini kesme yoluna gitti.

Böylece ulusal kurtuluş hareketlerini, en başta Filistin davasını destekleyen bir ülke kamuoyuna "terörist" olarak tanıtılıyordu.

Ve böylece provokasyon tamamlanıyor, defter kapanıyor -şayet devamı yoksa tabii-, ve gerçek terörist destekleyicileri ise koltuklarına bir daha gömülüyordu.

BATI AVRUPA'DA ADALET VE FARKLILIKLARA SAYGI

Batı Avrupa Göçmen İşçiler Konferansı yapıldı

Konferansa Londra Halkevi de katıldı

31 Mart ve 1 Nisan günlerinde Hollanda'nın Amsterdam kentinde *Batı Avrupa'da Adalet ve Farklılıklara Saygı* belgisi altında Göçmen İşçiler Konferansı yapıldı. Konferans'a çok sayıda göçmen işçi örgütleri ve göçmen işçilerle dayanışma örgütlerinin arasında Londra HALKEVİ de katıldı.

Çalışmalarının büyük bölümü dört ana grup halinde yürütülen Konferans'ta önce göçmen işçilerin tek tek ülkelerdeki sorunları ve başlıca istemleri şu başlıklar altında tartışıldı:

1. *Yerleşme hakkı;*
2. *Irkçılığa karşı korunma hakkı;*
3. *Kendi kimliğine sahip olma hakkı;*
4. *Ailelerin birleşmesi hakkı;*
5. *Sosyal, sendikal ve politik haklar;*
6. *AET içerisinde serbest dolaşım hakkı.*

Daha sonra, Haziran ayında yapılacak olan Avrupa Parlamentosu seçimleri sırasında ve öncesinde göçmen işçilerin sorunlarını gündeme getirmek ve bunun için yapılması gereken çalışmalar üzerinde tartışma açıldı, çeşitli öneriler ele alındı.

Tartışmaların sonunda, Genel Oturum'da göçmen işçi sorunları ve istemleri bir *Manifesto* haline getirildi. Konferans'ın aldığı kararlar arasında şunlar da yer alıyor:

1. Yayınlanacak olan *Manifesto*'nun çeşitli dillere çevirilip, çoğaltılması;
2. *Manifesto*'nun birer kopyasının Avrupa Parlamentosu adaylarına gönderilip, düşüncelerinin sorulması ve bunun kamuoyuna duyurulması;
3. Batı Avrupa çapında, göçmen işçiler üstüne tek tip bir poster yayınlanması;
4. 21-26 Mayıs tarihleri arasında bütün Batı Avrupa 'da göçmen işçilerin sorunlarına ve istemlerine dikkat çekecek eylemlerin yoğunlaştırılması...

OKUYUCU MEKTUPLARI

GERÇEĞİN SESİ
BCM BOX 2753
LONDON
WC1N 3XX

ÖZVERİ

Bir dost fabrikadan eve geldi. yorgundu, Dinlenip, karnını doyurup göreve gidecekti. Haber gelmişti. çalışan dosta ulaştırmalıydı. Kontak kuruldu, buluşuldu. Yeni bir göreve gidilecekti. Varıldığı yerde işin ayrıntısı öğrenilecekti. Bağlantı nasıl olacaktı? Bu da saptanmıştı. Diğer konular göreve çıkanların sorumluluğunda çözülecekti. Haber salındı. Gitmesi gerekenler geldi. Konuşuldu. Hareket saati belirtildi. Geride kalan işleri yoluna koyup, vedalaşıp geleceklerdi. Biz hep "giderken" öyle yaparız. "Gidip dönememek, dönüp görememek"ten kaynaklanır bu vedalaşma. Savaş içeride ve dışarıda hep sürer. Biz "Arkalarından ağlayanların gözyaşlarını boyunlarında zincir gibi taşıyanlar bizimle gelmesin" derdik. Şimdilerde ise "varmısın, yokmusun?" diyoruz. Devrimciler düşerler. Ama onlar bilir ki yetişen yeni militanlar düşenlerin yerini dolduracaktır. Durmak yok. Burjuvazi durmuyor. Biz zaten duramayız. Biz de düşmüşüz yola, gitmekteyiz.

İlk uğrak yerine vardık, vakit geç oldu. Bir otel bulup yatak sorununu halletmek lazım. Gidip, sorup öğreniyor bir dost. "Yatacak yer var ama 44'er DM ödememiz gerekiyor." Düşünüyoruz. Hesaplıyoruz. 6 DM daha ekle, eder 50 DM, çarp Türk parasına (50X126)X4. Vazgeçtik yatmaktan. Yol epey uzun, yola devam. Zaten alışmısız uykusuzluğa. "Bu paraları Gerçeğin Sesi'ne bağış yapalım" diyoruz. Sonra yeni elimize geçen, "yolda okuruz" diyerek yanımıza aldığımız

Gerçeğin Sesi gazetesinin 7. sayısındaki "İşçinin Sesi kimin sesi" yazısını bir dost tekrar okuyor, bitiriyor. Ve biz devam ettiriyoruz gazeteye sığmayan cevabın geri kalan kısmını...

B. Almanya'dan 4 dost

OPORTÜNİZMİ İNİNDE BOĞMAK

Gerçeğin Sesi geç te olsa elimize geçiyor. Her sayısını büyük bir istek ve dikkatle okuyorum. Sevinerek görüyorum ki her sayı eskisine göre daha canlı, daha kararlı hazırlanmış. Ve biliyorum ki her sayısının daha güçlü çıkmasının, gazetenin İngiltere'deki Türkiyelilerin gözü kulağı olmasında, İngiltere'de üstlenen İşçinin Sesi oportünist grupçuğunun ideolojik ve örgütsel olarak çökertilmesinde büyük önemi vardır.

Ben burada özellikle K. Orhun imzalı "Sağ ve 'Sol' revizyonizmin Anti-Sovyet birliği" yazısıyla ilgili birkaç söz söylemek istiyorum. Yazıda "İşçinin Sesi" grupçuğunun, Yürükoğlu haininin gerçek yüzü kanıtlarıyla ortaya konulmuş. Sanırım Yürükoğlu bunu okuyunca tutuşmuş, çemberin iyice daraldığının farkına varmıştır. O şimdi gücü yeterse Gerçeğin Sesi ile uğraşsın.

Evet dostlar, düşmanı, oportünizmi ininde boğmak büyük önem taşıyor. Bu onurlu savaşımınızda başarılar dilerim.

M.S. ATİNA

DAYANIŞMA

Biz, Gerçeğin Sesi'nin bugüne kadar yayınlanan sayılarını okuduk, dağıtımını yaptık. Elimize geçen sayılar için dayanışma olarak 150 DM'ı size gönderiyoruz. Bundan sonraki sayılardan 60 adet istiyoruz. Bu gazetelerin tanesi 1DM'dan satılacak ve parası size iletilecektir.

Faşizme, emperyalizme, işbirlikçi oligarşiye ve hertürden maceracı, provakatörlere karşı savaşımınızda sizleri kutlar, omuzbaşınızda olduğumuzu bildiririz.

B. Savaşkan HAMBURG

İZLERİ SİLİNECEK

İngiltere'de kısa zamanda çok şey yapıldı. Fazla söze gerek yok, bunu 1 Mayıs'ta dost ta düşman da gördü. Bizdeki bu gelişmeler sonucu "İşçinin Sesi"ndeki şaşkınlık, gerçekten her insanı mutlu ediyor. Neden?

Buradaki Türkiyelilerin "İşçinin Sesi" ve onun paravan örgütlerine hiç güveni kalmamış. Bu güvensizlik öylesine pekişmiş ki, örgüt ya da dernek sözcüğüne bile tepki duyulmaya başlamış. Öyle ki sendikalaşma çabası için biraraya gelen işçiler aralarında "İşçinin Sesi"nden birini gördüklerinde "aramızda casus var" diye dışarı atıyorlar.

Biraraya gelmeye ve örgütlenmeye karşı varolan bu güvensizliği aşmak bizim başta gelen görevimiz olacak.

N. M. LONDRA

1 Mayıs'lar köşetaşları

→ başı 2.sayfada

mıyla İstanbul Taksim Meydanında kutlandı.

1 Mayıs 1977 gösterisi 500 bine yakın katılımla kapitalist dünyanın en görkemli, en yığınsal kutlaması oldu. Taksim Meydanı 1 Mayıs Alanı ilan edildi. Gericilik, CIA ve Kontr Gerilla ajanları, faşistler 1 Mayıs'a silahlı saldırıda bulundular. 36 yurtsever şehit edildi. Bununla gerici-faşist karması MC hükümeti altında tırmandırılan faşist terör yığınsal kırımlara dönüşmeye başladı.

Yine de işçi sınıfını, ilerici güçleri gericiliğin saldırıları yıldıramadı. 1 Mayıs 1978 aynı alanda yine yığınsal olarak, yüzbinler tarafından kutlandı, 1 Mayıs 1979 sıkıyönetim yasağı karşısında bu kez İzmir'de yığınsal olarak kutlandı. 1980'e gelindiğinde ise, gericilik güçlerini yeniden seferber etmeye başlamış, yığın hareketlerine karşı saldırılarını arttırmıştı. 1 Mayıs mitingleri tüm yurtta yasaklandı. Ancak yasağa rağmen ilerici demokratik güçler, işçi sınıfı tüm yurt çapında 1 Mayıs gösterilerinde bulundu.

12 Eylül 1980 darbesiyle birlikte Türkiye'de 1 Mayıs'lar bir kez daha tam gizlilik koşullarında kutlanmaya başladı. Cunta 1 Mayıs korkusundan onu "Bahar Bayramı" olarak bile yasakladı, normal çalışma günü yaptı. Bugün tüm baskılara, tutuklamalara, faşist devlet terörüne karşın 1 Mayıs'ın şanlı gelenekleri fabrikalarda, işçi mahallelerinde, okullarda, evlerde, hapishanelerde yaşatılıyor.

DAHA GÜÇLÜ 1 MAYIS'LARA...

Tarihte en çok bu kadar politik göçmenin ülkeyi terkedip yerleştiği ve 1960'lardan başlayarak Türkiyeli emekçilerin yığınsal olarak göç ettiği Batı Avrupa ülkelerinde ise 1 Mayıs geleneği yine meydanlarda yaşatılıyor. Bu yıl biz, İngiltere'deki Türkiyeli ilerici işçiler olarak yeniden toparlanmaya başladığımızdan buyana ikinci kez 1 Mayıs'a katıldık.

Türkiye'de çeşitli örgütler gelişmelerini her yıl 1 Mayıs gösterilerinde gözden geçirir, iki 1 Mayıs arasında nasıl bir gelişme gösterdikleri 1 Mayıs alanında sınanırdı. Sağlıklı gelişen örgütlerin yaşamında her 1 Mayıs eylemi birer köşetaşı olurdu. Bu, bugün bizim için de geçerlidir.

1983 1 Mayıs'ı biz İngiltere'deki Türkiyeli ilerici işçilerin yeniden toparlanmasının bir bakıma başlangıcı idi. Bu yılki 1 Mayıs'a temelleri atmış, hatta zemin katın inşasını tamamlamış olarak geldik. 100'ü aşkın bir yığınsallıkta katılımla geçen yılki katılımımızın üç katına ulaştık. Bu oran yalnızca nicelik, sayı için değil, nitelik için de sözkonusudur.

Bu; uluslararası ve İngiltere işçi sınıfı hareketinin dayanışmasına değerli bir katkıdır; 1 Mayıs'ı gizlilik koşullarında kutlayan Türkiye'deki sınıf kardeşlerimizle, faşizme karşı zorlu bir savaşım veren halkımızla somut bir dayanışmadır ; Londra'da merkezlenen "İşçinin Sesi" adli grupçuğun bölücü, sekter eylemlerle dağıttığı, buradaki Türkiyeli işçilerin demokratik yığın hareketinin güçlenmesinde önemli bir kilometre taşıdır.

Şimdi yapmamız gereken, gelişme hızını daha da arttırmak, çevremizde varolan, henüz daha tam aktivite içine girmemiş potansiyeli sağlıklı bir çalışma içerisinde daha iyi değerlendirmek, bilinç ve örgütlülük düzeyini daha da yükseltmek, gelecek 1 Mayıs'a daha da yığınsal ve güçlü katılmaktır. Bu nedenle diyoruz ki:

HAYDİ 1 MAYIS 85'E !

MADENCİLER KARARLILIKLA DİRENİYOR!

→ başı 3.sayfada

giltere'ye kömür taşımayacaklarını açıkladılar.

Madencilerin sarsılmadan direnmesi, dayanışmanın geniş boyutlara varması, hükümeti şaşkına çevirdi. Tek çareyi "zabıta vakası" yöntemlerini yoğunlaştırmada buldular. Binlerce, onbinlerce polis; grevcilerin, toplu halde, grev kırıcılığını önleme çabalarını engellemeye çalışıyor, yığınlar halinde tutukluyor. Ajan-provokatörler aracılığıyla, grevcilerin eylemini rotasından saptırmaya, onları "tedhişçi" gibi göstermeye çabalıyorlar. Madenciyle madenciyi, madenciyle çelik işçisini, diğer emekçileri birbirlerine düşürmek için her türlü yola başvuruluyor.

Ama madenciler, onların sendikası NUM işçi sınıfının deneyimlerinden yararlanarak direniyor, direniyor, direnecek. NUM Başkanı Arthur Scargill'in belirttiği gibi, bu bir sınıf savaşıdır. Maden grevi, İngiltere işçi sınıfının onurudur. Madencilerin zaferi için yerli - yabancı her işçi elden geleni ortaya koymalıdır. Çünkü bu savaş, barış düşmanı bir dış politika izleyen, ülkeyi ekonomik yıkıma sürükleyen, demokratik kazanımlara, hak ve özgürlüklere karşı saldırıya geçen Muhafazakar Thatcher hükümetine karşıdır. Bu politikalardan en az yerli işçiler kadar etkilenen Türkiyeli işçilerin de yeri grevci Madencilerin yanıdır.

Terörizmin tetiğinde Reagan'ın parmağı var

→ başı 5.sayfada

ekmeksizliğe mahkum eden, halkın %27'sinin oyunu alan birisini tek bir işaretle nükleer dünya savaşı başlatmaya yetkili bir devlet başkanı yapabilen bir "hür dünya"nın bekçileridir)

İşte işin özü böyledir. Bu nedenle Reaganların tezgahını bozmak zor olmayacaktır.

GÖZLERE MİL ÇEKEMEZLER

Şimdi "Ortak Özel Operasyon Dairesi" kurulduktan sonra, yemek boykotundan yasal greve, taban fiyatlarını az bulmadan, maaşların arttırılması istemine kadar her girişimi; ülkelerinin yüzakı komünist ve işçi partilerinden, yurtsever kişi ve örgütlere kadar her ilerici gücü, varlığı "terörizm" diye karalayacaklar ve de "misilleme"ye başlayacaklardır.

Tabii ki, güçleri yeterse...

İşçi sınıfı ve doğal bağlaşığı köylüler birçok ülkede sosyalizmi kurup, geliştirip, komünizme yönelmiştir. Kimi ülkelerde sosyalist devrimin hazırlığını yapmaktadır. Ezilen halklar ulusal kurtuluşlarını yeni ekonomik düzen içinde pekiştiriyor. Barış ayakta tutulabiliyor.

Yani, savaş sürüyor. Çarklar işçi sınıfının elindedir.

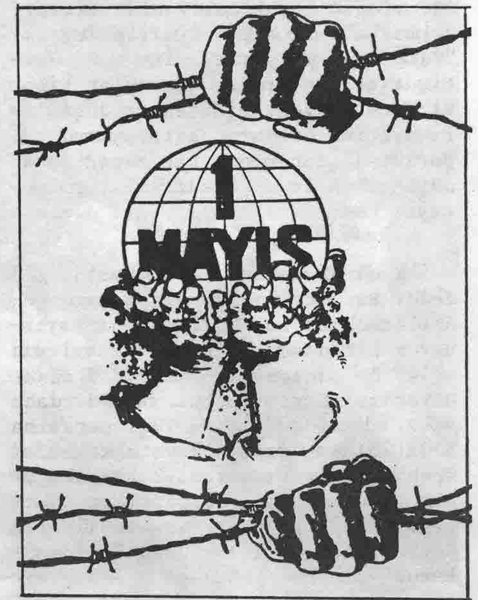
Reagan'ların eli terörizmin tetiğinde olsa da gözlere mil çekemezler.

GENEL POLİTİK AF KAMPANYASI YÜKSELİYOR

→ başı 8.sayfada

deki gelişmeler hakkında bilgi verdiler, Türkiye'de "demokrasiye geçiş" yalanını açığa çıkaran olguları sergilediler. Dayanışma Komiteleri sekreterleri, İngiltereli parlamenterlerden Avrupa Konseyi'nde Türkiye demokrasi güçlerinin istemleri doğrultusunda tavır koymalarını istediler.

Bu arada, Avrupa Konseyi'nde İngiltereli parlamenterler arasında koordinasyonu sağlamak ve İngiltere'deki dayanışma komitelerinin Strasburg'da temsilini gerçekleştirmek amacıyla Sendikalar Komitesi Genel Sekreteri Cahit Baylav, Konsey toplantısına katılacak parlamenterlerle birlikte Strasburg'a gitti.

GENEL POLİTİK AF KAMPANYASI İNGİLTERE'DE DE YÜKSELİYOR

Avrupa Konseyi'ne sunulmak üzere "Türkiye'de Genel Af" istemini dile getiren kampanya çalışmaları Londra'da da yürütüldü.

TKP, TİP, PPKK, TKSP, TKEP ve TSİP'in sağladıkları eylem birliği temelinde başlatılmış olan söz konusu kampanyanın birinci adımını Avrupa Konseyi toplantısına hazırlık oluşturuyordu.

İngiltere Sendikalar Konfederasyonu (TUC) Genel Yönetim Kurulu, 25 Nisan 1984 günü yaptığı toplantıda "Türkiye'de Genel Af" kampanyasına yapılacak olan destek konusunu gündeme getirdi. Genel Yönetim Kurulu'nun aldığı karara göre, TUC Avrupa Konseyi'ne bir yazı ile başvuracak. Söz konusu yazıda, Türkiye'de demokrasiye geçilmediği açık bir şekilde vurgulanıyor. Ayrıca, Türkiye'nin Avrupa Konseyi'nden çıkarılması da talep ediliyor.

Öte yandan, İngiltere'de "Türkiye'de Genel Af" için kampanya çalışmalarını aralıksız sürdüren dayanışma komiteleri, kampanyanın en geniş yığınlara ulaşması amacıyla imza formlarını ilgi alanlarındaki sendika ve diğer örgütlere yaygın bir biçimde dağıtıyor.

"Türkiye'de Genel Af" kampanyası için çalışmalar, Avrupa Konseyi'ne katılan İngiltereli Parlamenterler üzerinde de yürütülüyor. Geçtiğimiz hafta dayanışma komiteleri sekreterleri, söz konusu parlamenterler ile bir toplantı düzenleyerek Türkiye'-

→ *devamı 7.sayfada*

JOHN DALY VE BARBARA SWITZER'İN DAYANIŞMA GAZETESİNDE YAYINLANAN RÖPORTAJLARI

Dayanışma komitelerinin ortak yayın organı olarak İngilizce yayınlanan "DAYANIŞMA" gazetesinin Mart sayısında Merkezi ve Yerel Yönetimler Çalışanları Sendikası (NALGO)

Genel Sekreteri John Daly ve Nisan sayısındada Teknik Elemanlar Sendikası Genel Sekreter Vekili Barbara Switzer'in birer mülakatları yer aldı. Gerçeğin Sesi olarak söz konusu mülakatlardan kısa özetler sunuyoruz:

NALGO Genel Sekreteri John Daly mülakatta şöyle dedi: *"Türkiye'de sendikal haklar baskı altındadır, sendikacılar hapse atılmaktadır... NALGO olarak biz, Türkiye'deki kardeşlerimize yapılan baskılarla yakından ilgileniyoruz ve bu durumun değişmesi için elimizden geleni yapıyoruz, yapmaya da devam edeceğiz. Taki, Türkiye'de demokrasi kuruluncaya, sendikal haklar geri alınıncaya kadar".*

Teknik Elemanlar Sendikası Genel Sekreter Vekili Barbara Switzer "DAYANIŞMA" nın Nisan sayısında yayınlanan mülakatında şunları söyledi: *"Türkiye'de ne olup bittiğini bilen insanlar için Cunta'nın seçimlerinin ve onun etrafındaki propagandanın sahteliği açıktır. Bunu anlayanlar 'Türkiye'de demokrasiye geçildiği' iddiasının geçersizliğini gayet iyi biliyorlar. Bu nedenle Avrupa Konseyi'nin Ocak ayında Türkiye'nin Konsey'den neden çıkarılmadığına da anlam veremiyorlar. Şimdi, Mayıs ayındaki toplantıda Türkiye'yi Konsey'e kabul etmek benim görüşüme göre, çelişkili bir durum olur. Çünkü, Avrupa Konseyi üyeleri insanların özgürlüğü, düşünce ve örgütlenme özgürlüğü gibi demokrasinin temel nitelikleri konusunda demokrasi havarisi kesiliyorlar. Oysa, şimdiki durumda Türkiye'de, bunlardan hiçbirisi yok... İngiltere Hükümetinin Türkiye'nin Avrupa Konseyi'ne alınmasını desteklemesi konusundaki tutuma hiç şaşırmayalım çünkü Türkiye'de olanları; örneğin, eylem özgürlüğünün, sendikal hakların baskı altına alınmasını kendileri de burada gerçekleştirmeye çalışmaktadırlar."*

Türkiye'deki faşist Cuntanın Avrupa Konseyi'ndeki baş savunucularından olan İngiliz Muhafazakar Parti milletvekili Sir Frederic Bennett ve benzerlerinin karşısında İngiliz demokratlarının, ilerici sendikaların Türkiye demokrasi güçlerinden yana olan tutumları Batı Avrupa'da yürütülen dayanışma çalışmalarında örnek bir davranış olarak karşılanmaktadır.

TKHDK İLE GREENHAM COMMON DAYANIŞMA GRUBUNUN ORTAK TOPLANTISI

Geçtiğimiz günlerde Güney Londra Greenham Common Dayanışma Grubu ile Türkiye'de Kadın Hakları için Dayanışma Komitesi ortak bir toplantı gerçekleştirdiler. Toplantıda Türkiye ve İngiltere'deki kadın hareketinin savaşım deneyimleri aktarıldı. Ortak savaşıma ilişkin kararlar alındı.

50'yi aşkın kadının katıldığı toplantıda TKHDK Genel Sekreteri Dürnev Üser yaptığı konuşmada Türkiye'deki gelişmeler üzerinde durdu. BANK-SEN yöneticilerinden Mürvet Şenesen cezaevlerindeki durumu, işkenceleri ve sendikal haklar üzerindeki baskıları sergiledi. Barış Derneği kurucu üyelerinden Ayşe Bircan, barış ve kadın hareketi üzerine bilgilendirmede bulundu.

TKHDK Sekreteri Dürnev Üser'den aldığımız bilgilere göre, bu toplantı ile İngiltere'deki barış savaşımına Türkiyeli göçmen işçilerin, öğrencilerin omuz vermesinde önemli adımlar da atılmış oluyor. TKHDK yöneticileri önümüzdeki günlerde bu çalışmalarını daha da hızlandırarak sürdüreceklerini belirtiyorlar.

MEHMET ALİ DİKERDEM AVRUPA PARLAMENTOSU POLİTİK KOMİSYONU OTURUMUNA KATILDI

Türkiye Barış Derneği Başkanı Mahmut Dikerdem'in oğlu ve bir süre önce İngiltere'de kurulan Türkiye Barış Hareketini Savunma Kampanyası Genel Sekreteri Dr. M.Ali Dikerdem, İtalyan eski muhafazakar başbakanlarından Maria Rumor'un çağrılısı olarak, 26 Nisan 1984'te Brüksel'de toplanan Avrupa Parlamentosu Politik Komisyonunun "Türkiye'de İnsan Hakları " konulu oturumuna katıldı.

Toplantıda konuşan Dr. Dikerdem, Türkiye Barış Derneği hakkındaki dava hakkında bilgi verdi. Hukuk dışı ve insan haklarına aykırı tutumları sergiledi.

Brüksel'de aynı günlerde toplanan ve başta İngiliz CND, Hollanda IKV, Belçika ve Fransa Mouvement de la Paix, Danimarka, İsveç, Norveç, Finlandiya, İtalya, İspanya ve Yunanistan barış hareketlerinin en üst düzey yöneticilerinin katıldığı bir konferansta Dr.Dikerdem Türkiye'de demokrasi ve insan hakları üzerine ayrıntılı açıklamalarda bulundu.

Bilindiği gibi Türkiye Barış Derneği Başkanı Mahmut Dikerdem hastalığı nedeniyle faşist Cunta tarafından fiilen zindanda ölüme mahkum edilmiş bulunuyor.

GERÇEĞİN SESİ
Yazışma adresi: BCM Box 2753, London WC1N 3XX
Baskı: London Print Centre, 155 King's Cross Road, London WC1